

niedziela

GŁOS Z TORUNIA

NR 36 (1029) • J • ROK LVII • 7 IX 2014 • TORUŃ

w numerze:

„Pamiętaj, abyś dzień święty święcił” –
o rodzinnym przeżywaniu niedzieli
Święto plonów w Krasnolące – relacja

MYŚL
NA TYDZIEŃ

Bóg jest pośrodku
naszego życia

Bp Andrzej Suski

Świątynia dla każdego
parafianina jest miej-
scem szczególnym,
w którym zanoszone
są do Boga modlitwy,
gdzie przychodzimy
z naszymi troskami,
problemami i radościa-
mi, by od Pana Boga
otrzymać pokrzepienie
dla duszy i ciała

Okadzenie ołtarza

Marek Wentowski

DOSIĘGNAĆ BOGA

ALEKSANDRA WOJDYŁO

W roku jubileuszu 25-lecia istnienia para-
fia pw. św. Maksymiliana Marii Kolbego
w Świeciu nad Osą (dekanat radzyński)
przeżyła najważniejszą uroczystość – konse-
krację kościoła. Uroczystość konsekracji to
poświęcenie, czyli oddanie na wyłączną służbę
Bogu kościoła wybudowanego ku Jego chwale
i pożytkowi wiernych. Przez ten uroczysty obrzęd
świątynia staje się domem Boga, przedsionkiem
nieba, namiotem spotkania, w którym można
jednoczyć się ze Stwórcą nieba i ziemi przez
modlitwy, słuchanie Słowa Bożego, sprawowa-
nie sakramentów, a spośród nich najważniej-
szego – ofiary Jezusa Chrystusa – Eucharystii.

Żywe kamienie

Konsekracja odbyła się 23 sierpnia. Konse-
kratorem i przewodniczącym uroczystości był
bp Andrzej Suski. Koncelebransami byli:
ks. Dariusz Gołębiowski, proboszcz parafii
w Świeciu, ks. kan. Stefan Schwabe, dziekan
radzyński, ks. kan. Roman Dobrzewiński, były
proboszcz w Świeciu, ks. Sławomir Skonieczka,
który przewodniczył trzydniowym rekolekcjom
przygotowującym wspólnotę parafialną do tej
najważniejszej w parafii uroczystości, oraz
kapłani z dekanatów radzyńskiego i łasińskiego.
Ks. Dariusz Gołębiowski poprosił Księdza

Biskupa o poświęcenie kościoła, aby stał się
świątynią samego Boga. „Zarazem prosimy
o uświęcenie nas, którzy stanowimy kamienie
żywe wbudowane w tę świątynię” – dodał
Ksiądz Proboszcz. Zapewnił o dalszej pracy
nad rozwojem parafialnej wspólnoty. Następnie
przedstawiciel parafian Andrzej Rydecki przed-
stawił 25-letnią historię parafii oraz etapy
budowy świątyni. Podkreślił zaangażowanie
duszpasterzy i parafian w tworzenie nowej
wspólnoty i budowy kościoła. Podziękował
wszystkim za modlitwę, pomoc i wszelkie

dokończenie na str. IV-V

Konferencja TEKA w Toruniu

Zapraszamy na drugą edycję Teologiczno-Etnologicznej Konferencji Akademickiej. Tegoroczny temat przewodni to „Człowiek – ciało i duch”. Konferencja odbędzie się w dniach 25-26 września w Toruniu. Ma ona na celu poznanie egzystencji ludzkiej, szczególnie zaś tej związanej z wiarą i religią. W tym roku szczególnie chcielibyśmy przyjrzyć się dwoistości natury ludzkiej rozdartej pomiędzy tym, co cielesne, a tym, co duchowe. Chcielibyśmy zatrzymać się nad tematem relacji pomiędzy tymi dwoma sferami życia ludzkiego.

Konferencja adresowana jest głównie do studentów i doktorantów antropologii, archeologii, archiwistyki, etnologii, filozofii, historii, kierunków filologicznych, kierunków medycznych, kulturoznawstwa, nauk o rodzinie, pedagogiki, prawa, psychologii, religioznawstwa, socjologii i teologii. Konferencja ma charakter interdyscyplinarny, ponieważ przez takie właśnie podejście i inspirujące dyskusje możemy poznać lepiej dane zagadnienie oraz poszerzyć własne horyzonty.

Paulina Małkowska,
sekretarz TEKI

„Ja po dawnemu moc twoja i siła..”

Wsobotę 23 sierpnia z parafii pw. Chrystusa Króla w Toruniu, w godzinach rannych, wyruszyła pielgrzymka do Gietrzwałdu. Pielgrzymkę zorganizował Franciszkański Zakon Świeckich, a towarzyszył nam ks. Marek Januszewski. Trasę rozpoczęliśmy modlitwą poranną, śpiewem Godzinek i modlitwą różańcową. Gietrzwałd to wieś w powiecie olsztyńskim z pięknym sanktuarium maryjnym. Po przyjeździe na teren sanktuarium odprawiliśmy nabożeństwo Drogi Krzyżowej na pobliskim wzniesieniu, gdzie poszczególne stacje ufundowane są przez wiernych z wielu krajów świata. Następnie udaliśmy się do kościoła na modlitwę różańcową i Mszę św., którą celebrowało pięciu kapłanów pod przewodnictwem ks. Stefana Porossy CRL. Homilię wygłosił ks. Szymon Szajko CRL, który nawiązując do słów Ewangelii z dnia, podkreślił wieloetapowy rozwój człowieka w relacji do Boga. Rozwój, w którym powołanie odkrywamy po zburzeniu przez Boga naszych dotychczasowych schematów. Kolejny etap rozwoju to objawienie się Boga w naszym sercu, by następnie przeżywać całkowite zawierzenie Jemu. Wszak wiara wymaga przeżycia i doświadcze-

nia wewnętrznego. Rozum to zbyt mało.

Po Mszy św. był czas wolny na posiłek i zakupy w księgarni oraz pobranie wody z cudownego źródła, które pobłogosławiła Matka Boża w czasie objawień. Następnie zebraliśmy się przed ceglana kapliczką objawień. Obecni byli także pielgrzymi z innych diecezji. Tutaj kl. Rafał przedstawił historię objawień. W okresie od 27 czerwca do 16 września 1877 r. Matka Boża objawiała się i rozmawiała z dwiema dziewczynkami, 12-letnią Barbarą Samulowską i rok starszą Justyną Szafrzyńską. Objawiała się na klonie, którego kawałek jest umieszczony w dolnej części kapliczki. Matka Boża mówiła do nich po polsku, a Jej główne przesłanie dotyczyło codziennej, gorliwej modlitwy różańcowej. Na pytanie, kim jest, odpowiedziała: „Jam jest Niepokalane Poczęcie”. To potwierdzało dogmat o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Maryi Panny ogłoszony 8 grudnia 1854 r. przez Piusa IX, o czym dziewczynki nie mogły wiedzieć. Matka Boża obiecała także uzdrawianie chorych, którym nakazała odmawianie Różańca. Zeznania dziewczynek notował proboszcz ks. Augustyn Weichsel, który był świadkiem tego czasu. Jego

grób znajduje się powyżej terenu objawień. Spoczywają tam także jego matka i siostra. Matka Boża podkreśliła ważność Mszy św. jako najskuteczniejszej modlitwy Kościoła, także jako pomoc duszom zmarłych. Następnym przesłaniem Matki Bożej było posłuszeństwo wobec kapłanów. W ostatnim dniu objawień i poświęcenia figury Matki Bożej 16 września pożegnała dziewczynki poleceniem: „Odmawiajcie gorliwie Różaniec”.

Kolejnym przystankiem na trasie pielgrzymki było spotkanie w „Hubertówce” – Ognisku Kultury Rodzinnej. Tutaj w domu Rity i Leonarda Kostków mieliśmy okazję usłyszeć o tradycji regionu i domu. „Hubertówka” powstała w domu wielodzietnej rodziny jako odpowiedź na wezwanie Ojca Świętego Jana Pawła II do apostołstwa świeckich. Papież podczas swojej pielgrzymki do Olsztyna w 1991 r. mówił o potrzebie wielorakiej inicjatywy i kształtowaniu nowego stylu życia oraz o zachowaniu wielkiego skarba pięknej przyrody warmińskiej. Po zakończonym zwiedzaniu pełni wrażeń wracaliśmy do domu. W drodze powrotnej odmówiliśmy modlitwę różańcową jako dziękczynienie za budujące i piękne przeżycia.

Helena Maniakowska

Pielgrzymi na trasie Drogi Krzyżowej

Helena Maniakowska

Archiwum parafii

W korowodzie dożynkowym mieszkańcy nieśli wieńce i stroiki

Święto plonów w Krasnołące

W niedzielę 17 sierpnia odbyły się pierwsze dożynki o charakterze parafialnym w nowo powstałej parafii w Burkacie. Gospodarzem uroczystości dożynkowych była wieś Krasnołąka, która wspólnie z sołectwami: Burkat, Filice, Pożary, Wilamowo oraz Kłęczkowo tworzy parafię pw. św. Jana Pawła II w Burkacie.

Uroczystości dożynkowe zapoczątkował korowód, któremu przewodził zespół muzyczny „Wesoła Ferajna”. Zespół pieśnią „Niesiemy plon” prowadził korowód od figury Matki Bożej do boiska przy świetlicy wiejskiej. Starostowie dożynek Bogdan i Danuta Jaroszewscy z Krasnołaki oraz Wiesław i Bogusława Tatkowscy z Burkatu złożyli chleb na ręce ks. Krzysztofa Rynkowskiego, proboszcza parafii, oraz Pawła Cieślińskiego, wójta gminy Działdowo. Państwo Jaroszewscy, wręczając chleb Księdzu Proboszczowi, prosili o modlitwę i błogosławieństwo. Państwo Tatkowscy prosili Wójta o sprawiedliwe dzielenie chleba, tak aby go dla wszystkich starczało. Sołtys wsi Krasnołąka Bogdan Jaroszewski przywitał wszystkich gości, po czym poprosił ks. Rynkowskiego o odprawienie Mszy św. dziękczynnej za tegoroczne zbiory.

Po Mszy św., odprawionej pod gołym niebem, Ksiądz Proboszcz, Wójt, przewodniczący Rady Gminy Działdowo Mirosław Zieliński oraz sołtysi podzielili się chlebem z wszystkimi uczestnikami uroczystości dożynkowych. Organizatorzy dożynek (Sto-

warzyszenie Ochotniczej Straży Pożarnej w Krasnołące) zadbali również o artystyczną oprawę święta plonów. Goście mogli zobaczyć występ dzieci ze świetlicy wiejskiej w Krasnołące dotyczący roli chleba w życiu człowieka. W części artystycznej wystąpili również zespoły: „Pobożanki” z Janowca Kościelnego, „Wesoła Ferajna” z Pożar oraz „Kapela Jędruli” z Gminnego Ośrodka Kultury i Sportu w Działdowie. Gości rozśmieszał kabaret „Krzyżówka” z Krokowa. Były również nagrody i wyróżnienia za najładniejszy wieniec i stroik dożynkowy, za najsmaczniejszą potrawę oraz za najciekawsze stoisko dożynkowe. Nagrody rzeczowe ufundowali organizatorzy dożynek – Stowarzyszenie OSP Krasnołąka w ramach realizowanego projektu „Święto plonów”. Nagrody wręczyli również Ksiądz Proboszcz, Wójt gminy Działdowo oraz Arkadiusz Kieca.

Dla najmłodszych Stowarzyszenie OSP Krasnołąka zorganizowało nieodpłatnie specjalne atrakcje w postaci dmuchanego zamku i ringu wypełnionego piłeczkami. Dzieci mogły również częstować się do woli cukrową watą oraz popcornem. Wszyscy goście mogli posilić się grochówką, którą zasponsorował wójt Działdowa. Dla wszystkich były również kielbaski z grilla, których sponsorem był organizator imprezy. Zwieńczeniem dnia była zabawa taneczna pod gołym niebem.

Monika Anuszevska

ZAPRASZAMY

Uroczystość Matki Bożej Boleszyńskiej. Ks. kan. Piotr Nowak, kustosz sanktuarium Matki Bożej Bolesnej w Boleszynie, zaprasza wraz ze wspólnotą parafialną na uroczystości ku czci Pani Boleszyńskiej w dniach 14-15 września. Uroczystości rozpoczną się w niedzielę 14 września o godz. 18. Drogą Krzyżową ulicami Boleszyna, po której rozpocznie się całonocna adoracja Najświętszego Sakramentu. Drugiego dnia obchody rozpoczną się o godz. 15.

Program:

Niedziela 14 września

Godz. 18 – Droga Krzyżowa ulicami Boleszyna

Od godz. 20 – całonocna adoracja Najświętszego Sakramentu

Poniedziałek 15 września

Godz. 15 – Godzina Miłosierdzia i zakończenie adoracji

Godz. 18.30 – przeniesienie Cudownego Obrazu Matki Bożej Boleszyńskiej do ołtarza polowego na plac przy plebanii

Godz. 18.45 – modlitwa różańcowa

Godz. 19.30 – Msza św. pod przewodnictwem bp. Józefa Zawitkowskiego z Łowicza

– poświęcenie ogrodu różańcowego
Po Mszy św. procesja światła z obrazem Pani Boleszyńskiej do kościoła, odnowienie Ślubów Boleszyńskich, poświęcenie ziarna siewnego i błogosławieństwo

Odpust w Rywałdzie. Ojcowie kapucyni zapraszają w dniach 12-14 września do Rywałdu na doroczny odpust ku czci Matki Bożej Pocieszycielki Strapionych.

Program:

Piątek 12 września

Godz. 17 – Msza św. dla chorych z udzieleniem sakramentu chorych

Sobota 13 września

Godz. 17 – Msza św. dla młodzieży i koncert scholi z Mogilna

Godz. 20 – Msza św. dla kapłanów

Godz. 21 – Apel Jasnogórski

Godz. 24 – Pasterka maryjna

Niedziela 14 września

Godz. 12 – Suma odpustowa, której przewodniczyć będzie bp Andrzej Suski

Mszy św. i obrzędowi konsekracji
przewodniczył bp Andrzej Suski

DOSIĘGNAĆ BOGA

dokończenie ze str. I

wsparcie w dziele tworzenia nowej wspólnoty parafialnej. „Skladam świadectwo, że wielu parafian i znajomi, krewni i przyjaciele zostawili w tej świątyni część swego serca. Dzisiaj za nich wszystkich pragniemy się modlić” – dodał Rydecki.

Człowiek – obraz Boga

W homilii bp Andrzej Suski zwrócił uwagę na ołtarz, jego miejsce i rolę w liturgii konsekracyjnej oraz podczas każdej Mszy św. „Ołtarz, podobnie jak kościół, służy jednoczeniu ludzi z Panem Bogiem, pomaga człowiekowi stać się obrazem samego Boga” – powiedział. Ksiądz Biskup zaznaczył, że ołtarz jest centralnym elementem każdej Eucharystii, na którym odbywa się bezkrwawa ofiara. „Nakaz Chrystusa z Wieczernika jest wezwaniem na ucztę Baranka, ucztę jedności i pokoju” – dodał. Zachęcił do gorliwej i szczerzej modlitwy, zawierzania swoich spraw Panu Bogu. „Mamy odrywać się od ziemi, aby dosięgnąć Pana Boga, On jest pośrodku naszego życia” – mówił. Podkreślał świadomość znaczenia kościołów również w życiu osobistym i społecznym. „To jedyne miejsce, gdzie czujemy się braćmi i siostrami, bo jesteśmy dziećmi jednego Boga. Zawsze chrześcijanie wznosili wspólnie swoje świątynie i je odbudowywali po zniszczeniach wojennych, przedstawiając jako dzieło sztuki, ukazywali je jako wymiar swojej

wiary i kultury” – poskroślał bp Andrzej. Na koniec Ksiądz Biskup powiedział: „Jestem przekonany, że każda cegła, każdy kamień w tej świątyni, każdy element to niejako wołanie do następnych pokoleń, że człowiek nie może obejść się bez Boga, że człowiek żyje prawdziwie i godnie tylko wtedy, gdy ma przed oczyma obraz i podobieństwo Boga”. Życzył także, aby ta świątynia była miejscem doświadczania Bożego miłosierdzia i otrzymywania wielu łask, aby była miejscem duchowego rozwoju dla każdego, kto będzie do niej przychodził.

Obrzęd konsekracji

Po homilii nastąpił najważniejszy obrzęd, czyli odmówienie modlitwy konsekracyjnej (poprzedzone prośbą o wstawienie Wszechświatu) oraz poświęcenie ołtarza i ścian kościoła. Od chwili namaszczenia przez Księdza Biskupa krzyżem świętym ołtarz staje się miejscem przeznaczonym wyłącznie do składania bezkrwawych ofiar Bogu przyjemnych. Następnie bp Andrzej wraz z Księdzem Proboszczem namaścili ściany w wyznaczonych miejscach, zwanych zacheuszkami. Po tym nastąpiło okadzenie ołtarza i ścian świątyni, symbolizujące modlitwy wznoszone do Boga. Ostatnim elementem było wniesienie do świątyni świec, umieszczenie ich przy ołtarzu oraz przy zacheuszkach oraz przyozdobienie świątyni kwiatami.

W procesji z darami ofiarnymi na ołtarzu dzieci złożyły kwiaty i chleb, działkowcy –

owoce i miód, rolnicy – ziarno, przedstawiciele pozostałych parafian – rybę, wytwórcy oleju – swój wyrób, członkowie Żywego Różańca – lichtarze do świec ołtarzowych oraz złożone ramy do obrazu patrona świątyni, liderzy rejonów – symboliczny dar pracy wszystkich parafian na rzecz kościoła, wójt gminy Gruta Halina Kowalkowska – monstrancję, wójt gminy Świecie n. Osą Ireneusz Maj – okolicznościowy grawerton, a ministranci – wodę i wino.

Po Komunii św. i odśpiewaniu uroczystego „Te Deum laudamus” dekret Księdza Biskupa dotyczący aktu konsekracji kościoła odczytał ks. prał. Wojciech Niedźwiecki. Następnie w imieniu wspólnoty parafialnej podziękowanie wygłosił państwo Katarzyna i Wojciech Wiśniewscy. Przyrzekli, że w tym poświęconym miejscu pragną wykuwać swoją przyszłość, by stać się odpowiedzialnymi chrześcijanami w Kościele i w świecie. Powołując się na słowa św. Jana Pawła II, zapewnili o otwartych drzwiach dla Chrystusa, staniu na straży wiary i jej pielęgnowaniu. Podziękowano wszystkim proboszczom, którzy do tej uroczystej chwili doprowadzili całą wspólnotę parafialną.

Czas podziękowań

„Za błogosławieństwo, za owoc pracy ludzkiej, który dziś widzimy i podziwiamy, za przemiany ludzkich serc niech będzie chwała Bogu w Trójcy Jedynemu” – tymi słowami rozpoczął swoje podziękowanie proboszcz ks. Dariusz Gołębiowski. Podziękował Księdzu Biskupowi

Namaszczenie ołtarza

Zapalenie świecy na zacheuszkach

za dokonanie konsekracji i przewodniczenie uroczystości. W imieniu wspólnoty parafialnej zapewnił, że odtąd z tego miejsca jeszcze bardziej niż dotąd popłyną modlitwy do Boga w intencji Kościoła i diecezji. Podziękował siostrze pasterkom z Jabłonowa i siostrze karmelitanom z Łasina za nieustanną modlitwę oraz kapłanom uczestniczącym w uroczystości i tym, którzy stanęli na drodze jego życia kapłańskiego. Złożył podziękowanie również swoim parafianom, dobroczyńcom i sponsorom za wszelką pomoc materialną, finansową, za bezpośrednią pomoc przy budowaniu świątyni, za wspólne modlitwy, życzliwość i serce w budowaniu kościoła materialnego i Kościoła wspólnotowego. Wdzięczność skierował także do wszystkich, którzy przyczynili się do przygotowania i uświetnienia uroczystości: ks. Sławomirowi Skonieczce za przeprowadzenie rekolekcji, służbie liturgicznej, strażakom, władzom samorządowym i wielu osobom, bez których ten ważny dla parafii dzień nie byłby w pełni radosny. „Panu Bogu dziękuję za to, że mnie do tej parafii posłał” – mówił. A na koniec dodał: „Na Chrystusie chcemy budować naszą przyszłość, przyszłość naszych rodzin, przyszłość młodej 25-letniej wspólnoty parafialnej. Św. Maksymilianie i Ty, bł. Matko Mario Karłowska, orędujcie za nami u Boga, wypraszaście łaski dla wszystkich”.

Komentatorką uroczystości była Elżbieta Wiśniewska. Liturgię uświetnił chór kameralny z parafii pw. św. Mateusza w Nowem pod kierunkiem Piotra Motylińskiego wraz z solistką Aliną Kowalską.

Aleksandra Wojdyło

Rys historyczny

W ieś Świecie nad Osą należała do parafii pw. św. Michała Archanioła w Linowie. Tamtejszy proboszcz ks. Benedykt Górnowicz, dostrzegając potrzebę utworzenia ośrodka duszpasterskiego w Świeciu, na mocy dekretu biskupa chełmińskiego Mariana Przykuckiego, rozpoczął tam budowę kościoła filialnego. Po uzyskaniu wymaganych pozwoleń na budowę, co miało miejsce w sierpniu 1981 r., pierwsze prace ruszyły w czerwcu 1983 r. Najpierw zakończono prace przy salce katechetycznej, a następnie przy kaplicy. Autorami projektu architektonicznego byli Jan Witkowski i Adam Iwaszko. Wykonawcami głównymi natomiast Władysław Szulc oraz Marek i Roman Knozowscy. W ciągu pięciu lat ukończono budowę w stanie surowym. Pierwszą Mszę św. w nowym kościele odprawił biskup chełmiński Marian Przykucki wraz z kolejnym proboszczem linowskim ks. kan. Janem Kamińskim 26 lipca 1988 r., podczas peregrynacji kopii obrazu Matki Bożej Częstochowskiej. Msze św. w nowej kaplicy sprawowane były w niedzielę i święta. Dekret bp. Mariana Przykuckiego erygował 1 lipca 1989 r. nową parafię w Świeciu nad Osą, której patronem został św. Maksymilian Maria Kolbe. Pierwszym proboszczem mianowany został ks. Roman Dobrzewiński. Od 16 lipca 2007 r. na czele tej wspólnoty stoi ks. Dariusz Gołębiowski.

Spośród najważniejszych prac gospodarczych parafii w minionym 25-leciu warto wymienić m.in.: uporządkowanie placu przykościelnego, utworzenie cmentarza, wybudowanie kostnicy, rozbudowanie plebanii, okrycie wieży blachą miedzianą, wyłożenie

chodnikiem obejścia wokół kościoła, zainstalowanie nowego oświetlenia, zamontowanie nowych ławek, położenie posadzki granitowej, odprowadzenie wody burzowej, zainstalowanie ogrzewania kościoła. Przygotowując się do uroczystości konsekracji, zamontowano granitowy ołtarz i ambonę (wykonawcą był Grzegorz Pinker) oraz zakupiono nowe organy. Nie można tutaj nie wspomnieć o nieocenionej pomocy parafian przy pozyskiwaniu funduszy na budowę i wyposażenie świątyni oraz przy samej budowie, którzy społecznie służyli i nadal służą swoją pomocą, ponieważ większość prac wykonywana była i jest w systemie gospodarczym. Również i Ksiądz Proboszcz ma swój osobisty fizyczny wkład w pracach przy kościele, co podkreślają parafianie. W ostatnim czasie (lipiec br.) parafianie wraz z proboszczem udali się z pielgrzymką do Niepokalanowa, skąd przywieźli relikwie swojego patrona św. Maksymiliana Kolbego. W parafii przechowywane są również relikwie bł. Marii Karłowskiej ofiarowane przez siostry pasterki z Jabłonowa.

W małej, osiemsetosobowej parafii rozwija się życie duchowe i działają wspólnoty: Żywy Różaniec, Apostolat Margaretka oraz Zespół Charytatywny Caritas, a w kolejnych latach działania będą ukierunkowane na rozwój duszpasterstwa dzieci i młodzieży. Najważniejsze wydarzenia w 25-letniej historii parafii to: misje parafialne (1992 r.), misje ewangelizacyjne (1998 r.), peregrynacja kopii obrazu Matki Bożej Częstochowskiej (2013 r.).

Aleksandra Wojdyło

Kościół z zewnątrz

zdjęcia: Marek Wentowski

Ks. Paweł Borowski

TORUŃ UWIELBIA

Wminioną niedzielę 24 sierpnia scena na Ryńku Staromiejskim w Toruniu rozbrzmiała pieśniami chwały i uwielbienia. Tuż po godz. 15 rozpoczął się koncert zatytułowany „Toruń uwielbia”. Grupa muzyków i wokalistów związanych z Toruniem, m.in. z Duszpasterstwa Akademickiego Ojców Jezuitów „Studnia” oraz z Domowego Kościoła, postanowiła zaprosić mieszkańców miasta do wspólnej modlitwy Słowem Bożym oraz

radosnym śpiewem. Mimo niesprzyjającej aury licznie zgromadzona publiczność wzносиła ku niebu swoje ręce oraz głosy, powtarzając razem z zespołem słowa pieśni. Nie brakowało rytmów, przy których można się było delikatnie kołysać, klaskać, podskakiwać czy tańczyć.

Organizatorzy żywią nadzieję, że nie będzie to wydarzenie jednorazowe, ale że będzie miało swój ciąg dalszy. Zaproponowana

Nie brakowało rytmów, przy których można się było delikatnie kołysać, klaskać, podskakiwać czy tańczyć

forma jest odpowiedzią na wezwanie Ojca Świętego Franciszka do tego, by z Ewangelią wychodzić poza mury kościołów, na place i ulice miast, dzieląc się nade wszystko radością wiary chrześcijańskiej. Koncert odbył się z błogosławieństwem superiora toruńskich jezuitów o. Zbigniewa Leczkowskiego oraz dzięki uprzejmości Toruńskiej Agencji Kulturalnej, która udostępniła scenę i nagłośnienie.

Aleksander Sztramski

PRZYKŁAD ŚWIĘTYCH NAS POUCZA

Archiwum parafii

Pielgrzymi przed pomnikiem św. Jana Pawła II na Jasnej Górze

W dniach 5-8 sierpnia wierni z parafii pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny i bł. Stefana Wincentego Frelichowskiego w Jastrzębiu pielgrzymowali śladami św. Jana Pawła II. Pierwszą stacją naszej pielgrzymki była Częstochowa, gdzie dziękowaliśmy Matce Bożej za pierwszą rocznicę peregrynacji obrazu Czarnej Madonny w naszej parafii. Szczególnym wyróżnieniem dla nas było współtworzenie modlitwy podczas Apelu Jasnogórskiego.

Następnego dnia udaliśmy się do Krakowa. W katedrze na Wawelu uczciliśmy relikwie świętego Papieża i modliliśmy się przy ołtarzu w krypcie św. Leonarda, przy którym ks. Karol Wojtyła odprawił prymicyjną Mszę św. Następnie udaliśmy się do Łagiewnik, by wyprasać

Miłosierdzie Boże dla świata. Kolejnym etapem pielgrzymki było sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej na Krzeptówkach w Zakopanem. Odmówiliśmy tam modlitwę różańcową, dziękując Bogu za ocalenie życia św. Jana Pawła II podczas zamachu na Placu św. Piotra. W programie były też Kalwaria Zebrzydowska i Wadowice – umiłowane miejsce modlitwy, bezpośrednio związane z życiem św. Jana Pawła II. W Wadowicach poza kościołem na szczególną uwagę zasługuje nowe muzeum, w którym spotkaliśmy świętego Papieża „niemal na wyciągnięcie ręki”.

Dziękujemy naszemu proboszczowi ks. Krzysztofowi Wojnowskiemu za zorganizowanie i poprowadzenie pielgrzymki.

Parafianie

Pomagamy blisko Ciebie!

TORNISTER PEŁEN UŚMIECHÓW

Ogólnopolska akcja „Tornister pełen uśmiechów” realizowana jest corocznie w drugiej połowie sierpnia. Główny jej cel to zwiększenie szans edukacyjnych uczniów poprzez zebranie funduszy na zakup i wyposażenie wyprawek szkolnych dla najuboższych dzieci i młodzieży w Polsce. W parafiach w całym kraju zbierane były podstawowe artykuły szkolne, które znalazły się w wyprawkach przygotowywanych przez wolontariuszy Caritas.

W ciągu pięciu lat udało się rozdać ok. 67 tys. wyposażonych wyprawek szkolnych dla najuboższych dzieci w Polsce.

Również w diecezji toruńskiej jest wiele rodzin potrzebujących pomocy w doposażeniu tornistrów, zarówno wielodzietnych, jak i niepełnych oraz takich, w których rodzice nie mogą znaleźć pracy. Tradycją Toruńskiego Centrum Caritas jest wspieranie w tym zakresie ubogich mieszkańców Torunia. Osoby te otrzymują plecaki,

Wyprawki szkolne trafiły do najuboższych rodzin

a także zeszyty, długopisy, ołówki, piórniki i inne przybory szkolne. Każdego roku tylko w Toruńskim Centrum Caritas otrzymuje tego typu pomoc kilkaset osób. Dzieje się tak dzięki wsparciu kampanii przez firmy i osoby prywatne. Akcja jest również realizowana w innych zakątkach diecezji, np. Działdowskie Centrum Caritas koordynuje zbiórkę tornistrów w parafiach, które trafiają bezpośrednio do ubogich uczniów za pośrednictwem szkół.

Ważnym elementem kampanii „Tornister pełen uśmiechów” jest współpraca z wydawnictwami, dzięki której Caritas Diecezji Toruńskiej ofiarowuje podręczniki dzieciom i młodzieży. W ubiegłym roku rozdysponowaliśmy najuboższym uczniom 1600 książek. Również w tym roku przekazujemy podręczniki z następujących wydawnictw: Nowa Era, Oxford, Pearson, WSiP, którym bardzo dziękujemy za wsparcie.

Anna Pławińska

NABÓR DO BURSY AKADEMICKIEJ W PRZYSIEKU

Trwa nabór do Bursy Akademickiej Caritas Diecezji Toruńskiej w Przysieku. Jest to dom przeznaczony dla studentów studiujących dziennie lub zaocznie. Dogodne położenie na trasie Toruń-Bydgoszcz umożliwia komfortowy dojazd na uczelnie w obydwóch miastach. W bursie są 2- i 3-osobowe pokoje, sala komputerowa i dostęp do Internetu. W dolnej części budynku mieści się piwnica rekreacyjna, w której znajdują się siłownia, stół do ping-ponga i sala telewizyjna. Na piętrze są zaś kuchnia i jadalnia, do której Caritas Diecezji Toruńskiej dostarcza produkty żywnościowe wraz z obiadami.

W bursie znajduje się kaplica, w której odbywają się dla studentów Msze św. sprawowane przez księdza wychowawcę. Bursa jest

otoczona parkiem należącym do kompleksu wraz z kortami tenisowymi oraz boiskami do piłki nożnej i koszykówki. Całość tworzy bardzo dobre warunki socjalne oraz wyśmienity klimat do studiowania i rozwijania talentów (w bursie są organizowane kursy językowe, kurs tańca, gry na gitarze oraz zonglerki).

Wszystkich studentów zapraszamy na stronę internetową www.bursaakademicka.pl, na której można wirtualnie zwiedzić to niezwykle miejsce, dowiedzieć się więcej szczegółów o życiu studentów w przysieckim pałacu i pobrać formularz zgłoszeniowy. Istnieje również możliwość uzyskania informacji pod nr. tel. 668-122-962, (56) 674-44-01 lub poprzez kontakt e-mail: torun@caritas.pl.

Ks. Sławomir Tykarski

BURSA AKADEMICKA PRZYGODA...

ZAMIESZKAJ, STUDIJ, ROZWIJAJ SIĘ!

BURSA AKADEMICKA
CARITAS DIECEZJI TORUŃSKIEJ
IM. BŁ. JERZEGO POPIELUSZKI
W PRZYSIEKU

www.bursaakademicka.pl
+48 056 6744401

Poniższy tekst będzie po części opisywał, w jaki sposób wraz z rodziną świętuję niedzielę, a po części – w czym niedomagam i do czego muszę jeszcze stopniowo dojść

Bożena Szajner/Niedziela

„PAMIĘTAJ, ABYŚ DZIEŃ ŚWIĘTY ŚWIĘCIŁ”

Wniedzielę zasadniczo nie pracuję i nie robię zakupów. Dlaczego „zasadniczo”, a nie „bezwzględnie”? Dlatego, że niekiedy zdarza mi się źle rozplanować zajęcia w ciągu tygodnia, a wówczas nie mam wyjścia: jeśli chcę być słowny, muszę poprawić klasówki czy napisać sprawozdanie (jestem nauczycielem w jednej z toruńskich szkół). Nie czuję się z tym komfortowo. Uważam, że nawet w imię szczytnych racji (dotrzymanie terminu) w niedzielę nie powinienem wykonywać takich zajęć. „Sześć dni będziesz pracować i wykonywać wszystkie twe zajęcia. Dzień zaś siódmy jest szabatem ku czci Pana, Boga twego” (Wj 20, 9-10). Dając to przykazanie, Pan Bóg na pewno się nie pomylił. Powinienem zatem tak zorganizować sobie pracę, aby starczyło na nią sześć dni w tygodniu.

Zakupów w niedzielę nie robię. Zdarzyło mi się to kilka razy, w sytuacjach, w których było to w jakiś sposób uzasadnione, ale i tak odczuwałem wówczas ogromny dyskomfort, czując się chociażby współwinnym temu, że zmuszam do pracy obsługę sklepu. Raz czy drugi powiedziałem przy kasie: „Przepraszam, że zmuszam dziś pana/panią do pracy”. Nie przekonują mnie tłumaczenia, że przecież może zabraknąć chleba (masła, soli, zapalek, keczupu itp.) Pamiętam czasy, kiedy przychodziło sobotnie popołudnie i... koniec. Nie było możliwości naprawy „pomyłki”. I nikt się nie buntował, a zapominalscy maszerowali po prośbie do sąsiadów. Dziś niedzielna wizyta w hipermarkecie to cały rytuał, wielu rodzinom zastępujący pójście do kościoła.

Ciągle dojrzewam do tego, aby niedzielna Msza św. rzeczywiście, a nie tylko w deklaracjach, stanowiła dla mnie centralny punkt

dnia. Chcę ją przeżywać jako podziękowanie za przeżyty tydzień, za to, że Bóg prowadzi mnie przez życie, za Jego opiekę, błogosławieństwo, za miłosierdzie wobec moich grzechów, za to, że mnie zbawił. O ile nie wyjeżdżam, staram się uczestniczyć w niej w naszej parafii – w przepięknym gotyckim kościele pw. św. Jakuba w Toruniu. Unikam „spychania” jej na skrajne godziny z motywacją, aby „coś mieć z tego dnia”. Przede wszystkim zaś pragnę podczas Eucharystii świętować prawdę o zmartwych-

Staramy się, aby był to dzień przeżyty razem, inny niż wypełnione tysiącem obowiązków dni powszednie

wstaniu Chrystusa jako o jedynym wydarzeniu w dziejach świata, które może nadać sens mojemu życiu; nie tylko sukcesom i radościom, ale również troskom, tzw. wypadkom losowym, chorobom, śmierci. Choć to oczywiste, to przecież nie sposób o tym nie wspomnieć: nie wyobrażam sobie Mszy św. bez pełnego uczestnictwa, to znaczy bez przystąpienia do Komunii św. Wcześniej staram się z uwagą wysłuchać czytań, szukając w nich światła dla mojego życia (i znajdując je bardzo często).

Kolejnym wymiarem przeżywania niedzieli, który chciałbym uwydatnić, jest rodzinne świętowanie. Wraz z żoną i dziećmi staramy się, aby był to dzień przeżyty razem, inny niż wypełnione tysiącem obowiązków dni powsze-

dnie. Zazwyczaj znajdujemy czas na wspólne, wolne od pośpiechu śniadanie i kawę, którym nie towarzyszą ani telewizor (nie posiadamy go), ani komputer (w tym przypadku muszę się pilnować, bo zdarzają mi się „wpadki”). To pora rozmów, żartów, zwierzeń. Ideałem, do którego – nie zawsze konsekwentnie – dążymy, jest dłuższy spacer, a najlepiej wyprawa (na przykład rowerowa) do lasu, nad rzekę lub jezioro i dalszy ciąg rozmów. Alternatywą są spotkania z rodziną, przyjaciółmi, a w razie niepogody – lektura prasy, dobrej książki. Wieczorem doskonale sprawdzają się gry, na przykład scrabble, stanowiące doskonałe tło do kolejnych rozmów.

Powyższy sielankowy obraz nie zawsze odpowiada rzeczywistości. Jak wspomniałem na początku, ciągle uczę się chrześcijańskiego świętowania niedzieli. Niezależnie jednak od niedostatków i potknięć, widzę w niej prezent od Pana Boga, który troszczy się o mnie i moich najbliższych, dając chwilę wytchnienia; szansę, abyśmy zwolnili szalone tempo życia i ujrzeni je nie tylko w perspektywie najbliższego tygodnia, miesiąca, roku, pięciu lat, ale również w perspektywie wieczności, do której Chrystus nas powołał.

Tomasz Strużanowski

niedziela
głos z Torunia

Ks. Paweł Borowski (redaktor odpowiedzialny)
współpraca: Joanna Kruczyńska
ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń; tel. 56 622 35 30 w. 39,
fax 56 621 09 02, e-mail: torun@niedziela.pl
Dyżury: od poniedziałku do piątku w godz. 9-13
Redakcja częstochowska: Beata Pieczykura, tel. 34 369 43 38